



Кирил  
Кирилов

# ЖОЛА

и други  
неподелими тишини

БИБЛИОТЕКА  
гЛОСИ

*Кирил Кирилов*

# **Жòла**

**и други  
неподелими  
ТИШИНИ**

*Издателство  
"АРС", Благоевград,  
2008 г.*

*Жòла – 2*

© Кирил Кирилов – автор,  
редактор – Валентин Дишев.  
Корица и библиотечно оформление: © Огнян Георгиев  
Тираж 300.  
Формат 32/60/84.  
3 – Жòла

## ДУМИ НА РЕДАКТОРА

Странна е промяната на погледа, когато трябва да премине от привичния режим за всеки автор – взирането в конкретния текст, вслушването в неговата музика, докосването до неговите видения – към онова, което е същността на редактирането на една книга: внимателното проектиране на нейната динамика или пък поредицата от (ек)статични пози, в които се очаква да застива, редуването на придъх и усмивка (или крясък, притеглящ стон, или...)... А когато и това е свършено, той – погледът – става съвсем налудничав, защото някъде зад него започват да се боричкат въпроси: “Дали читателят ще усети..? Дали ще разбере..? Дали ще почувства..?” и още, и още... И започваш да изпитваш странното желание да поясниш, да посочиш с пръст, да изговориш, привиждат ти се неизброимо количество ключалки, които свистят – празни – за своите ключове... И започваш...

Е, аз – няма.

Ако вече държите тази книга, почувствали сте магията на заглавието, надзърнали сте в “Съдържание”-то, значи имате всичко, което ви е необходимо – събуденото любопитство (към книгата и погледа към света, самоизговарящ се в нея) и усета за “тук-има-нещо”.

И го има. И е “много в едно”. Както е във всяка поезия, когато я има. Има я. Тук. Много в една – книга.

*В. Дишев*

*Жола – 4*

**Жòла**

## **Жòла**

Имах един скорпион,  
който се казваше Жòла.  
Спеше в опърпан балтон,  
нощем кръстосваше хола.

Жòла бе стар като поп,  
Жòла не беше и ловък,  
но пък си беше до гроб  
пълен с любовна отрова.

Още го помниш, нали?  
Той бе при нас на балкона,  
докато трите лули  
пушихме с теб и Илкона.

Бавно умираш сега.  
Жòла едва те ужили.  
Твоята синя тъга  
пробва да ми се ухили.

Искам да роня сълзи,  
сякаш и те са отровни.  
Нещо по пода пълзи,  
нещо ужасно любовно.

Още не тръгвай, поспри.  
Искам душата ти – гола!  
Нещо по пода гори.  
Аз ли съм или е Жòла?

## **Какво остава?**

В това изгубено, прошарено селце  
от къщите едва процежда се забрава.  
Какво остава на човешкото лице  
освен стадата сиви да посъзерцава?

В това усмихнато от слънцето селце  
покойниците дълги вечери се жалят.  
Какво остава на човешките ръце –  
да насекат, да издоят и да погалят.

В това закътано под месеца селце  
звездите лесно, с половин замах се свалят.  
Какво остава на човешкото сърце  
освен свещица в черквата си да запали?

В това добро селце ти мен не утеши.  
Щурците пеят въвн, несмогващи да дишат.  
Какво остава на самотните души?  
Една елегия любовна да напишат.



## Смъртна нужда

Имам нужда от some heat.  
От усмихнато затопляне.  
Не от истерясал beat.  
От душите-да-са-кротнали.

Не от митове. И joint.  
От червена чаша вино.  
Не от listen what's the point!  
А от blue (не в смисъл “синьо”).

От some класика. От Грим  
(Андерсен поне намира се).  
От измръзнал пилигрим –  
да го стопля (подразбира се).

От some Ledger. От some Heat.  
Не от ум, изпъстрен в сивичко.  
Не от Hollywood and meat.  
А да си поплачем тихичко.

## **Приветливо**

Защо не вземеш да се изрусиш във черно?

Поне ще спрат краката ти да зяпат (дългите).

В очите ти отново ще надничат (тихите).

Аз първи ще пристъпя в тях (усмихнато).

С пантофи, изтъкани от умора (мокро е).

Добре си си дошъл, накрая ще си кажа  
(зъзнейки).

## Per Омар Хайям

Не съм ли изтрезнял да виночерпя?  
Не се ли натъжих да веселя?  
Ръба на каната направи херпес.  
Ликуван и пиан ще заваля.

Ще скъсам всички драморъкописи.  
Косата ще ѝ счупя на смъртта.  
И всички “мразя те”, “приключихме”, “иди си”  
с Омархайямов вой ще прекратя.

Не пее ли море под всеки камък?  
Не пърха ли любов над всеки трън?  
Мелодия “вони” от всяка яма,  
недолетяното – във всеки сън.

Дъжда – валете. Виното – давете!  
Тревогите си стривайте на прах  
и лек за самотата си правете  
от тях. Любов е, не остана страх!

## **Дон Жуан е мъртъв – да живее Дон Жуан!**

Южен вятър източва си виното.  
А на мен предстои гроздобер.  
Уж е бъдеще, а е отминато.  
Като спирка от гондолиер.

Страстно чаках целувки от лятото,  
но крадах ги като мародер.  
Дартанянска усмивка след ятото  
и отново играя Валер.

Всички мои любими приятели  
предпочитат Камю и Флобер,  
даже други известни писатели.  
А на мен предстои гроздобер.

Ще отпия накрая от виното –  
премиера е – по Молиер.  
Малко тъжно ми е, като в киното.  
А, римува се с Жак Люмиер.

## **Ако бяхме**

*На Галина*

Ако аз не бях мъж,  
а ти не беше жена,  
сигурно  
щяхме да сме част  
от нечия гениална творба:  
Кросното и Клина,  
кръстосана рима на Яворов,  
ръцете на Венера Милоска...  
или просто влюбени билети  
на околосветско пътешествие.

## Двойна премиера

*На Силва*

Срещнаха се край града  
и не казаха на никого.  
В уискитата им леда  
разтопи се както никога.

Пишеха. С ръце, с очи.  
Като две души разгонени  
(днес страстта им си личи  
по паветата разголени).

Понатрупали любов,  
любовта ги позатрупваше.  
Всеки първи апостроф  
всеки втори грях изкупваше.

И издадох роман  
(не за Вронски и Каренина).  
Премиерата – таран  
(от шедьоврите на Гения).

Тя не се самоуби.  
Той... побърка ги хотелите.  
А жена му се сдоби  
с копията от имейлите.

Не празнуваше градът,  
но напи се всяко пиколо.  
Разделиха се в студа.  
Те не казаха на никого.

*03. 01. 2008 г.*

## **Как ли? Както.**

*На Вера*

Както гледам разтревожените ти очи,  
както галя на детето ни косата,  
както слушам как съседът ни сега мълчи  
зад китарата без струни на стената,

както казваш как приятелите ни деца  
време им било да имат, както шепнеш,  
че отдавна носим с тебе стари стъкълца  
в зениците си двуостри – как се сепвам!

Как треперя тихо – както твоите очи.  
Как да галя на детето ни косата?  
Как мълчи съседът ни! Разбира се, мълчи.  
И китарата е страшна на стената.



Как разбирам, че приятелите ни деца  
вече време е да имат. И ти шепна,  
че е време тези филигранни стъкълца  
от очите да извадим и... потрепвам:

не воюваме, а няма време за любов.  
Утре ще ти купя шоколад и рози.  
Гледам, както беля предпоследния картоф,  
как жълтее на перваза магданозът.

## Стандарт

Устройвам те, но аз неустроим съм.  
Не се поддавам на познати схеми.  
Преследвал съм духа си – уловим е,  
но генерира бъдещи проблеми.

Любов? Приемам! Повече отдавам.  
Какво е любовта без нови срещи?  
Понякога съм сам. И се задявам.  
И всичките “контеси” са “горещи”.

Какво да ти предложи? Челентано?  
Не. По-добре The Corrs и Боно-ритъм.  
Или погубено от самота пиано  
(погубеняка смятам да го сритам)?

Все пак, ако желаш, добър вечер!  
И, моля те, недей си слага лещи.  
Усетих работата накъде потече...

А! Мразя incense и зелени свещи.

## Метасезонно

Накрая есента се скри  
да си почине зад премрежените покриви.  
В чертозите на вятъра цари натрапчивост.  
Оранжева въздишка е поантата на залеза,  
прелюдия към пролетните сънища. Мъгла  
от древна привечер и миризма на зима.  
Пияниците са щастливи в ланшните кожуси,  
а въздухът е сивобял като звънлива смърт  
в дома на глухи старци. В зората на ноември  
зимата е хладен пратеник, стаил в секирата си  
блясък нетърпение.

Аз още си се надприказвам с лятото.

## **Скитнишка**

Единият разказва нещо за студеното,  
другият се рови в мазна чанта.  
Третият се вира в слънцето. Червено е.  
После в кльоцавите сенки, стари като кранти.

На пейката – салам и хляб. И нови вестници.  
Подмятат глухи думи за едни гурбети.  
Храната им е суха тези месеци  
и третият си топва заляк в небето.

Първият умишлено привлича зрители.  
Вторият за своя син почти се моли.  
Третият е тук. Сбогува се с учителя си –  
слънцето е скитник чак до следващата пролет.

## **Като рицарите**

*В памет на Хийт Леджър*

Опитва се цигарите... Ще ги откаже.  
Не го търсете там, където ви се търси.  
Не е в романите. И в мелниците даже.  
Сервантес го измисли, друг ще го довърши.

Уви, и Дон Кихот не е – каква ти слава!  
По-близо е до теб, отколкото до Бога.  
Една е кривата, която става права.  
А Дулсинеите не са чак толкоз много.

Играе в “Като рицарите” като в “300”.  
Не за достойнство, власт, пари... Или награда.  
На истинския рицар мисълта е чиста:  
дошло е време да отстъпи – той напада!

## Старицата

Огледай я само –  
с вързоп върху две колела,  
с протрит панталон,  
тъмносив  
и скроен нашироко.  
Очите ѝ мътни –  
отплаващи огледала,  
в които проблясва единствено нещо  
високо.

Ще дойде при тебе  
след малко,  
най-малко след два  
изпуснати влака в нощта –  
за натам и на връщане.  
До теб ще застане  
и ще те погледне едва.  
И третия влак ще го хванете, влака за  
вкъщи.

При тебе ще седне,  
във същото празно купе.

Ще си неспособен  
годините ù да отгатнеш.  
Ще мислиш напрегнат  
какво ли е тя –  
без успех.  
Ще бъдеш различен след думите ù.  
Безвъзвратно.

Преди да си тръгне,  
ще каже един благослов,  
с таран безпогрешен  
нахълтала в теб – през вратата ти.  
А тази на влака  
ще бутне с усмивка.  
С любов.  
И кротко ще слезе. Тъй както отиде си  
лято.

## Развенчавка

Когато паля първата цигара,  
е вече нощ в бутилката с ракия.  
Щурци поправят във латерна стара,  
аз гледам само как да се напия.

Дъждът ако вали, по-силно завалява.  
Ако е тишина, вали в сърцето.  
Кутията с цигари втора ми подава.  
Процежда се мастило от небето.

По два-три мита нощем развенчавам.  
След третата цигара – три куплета.  
Отивам-си-завинаги – оставам.  
Четвъртата запалвам за адета.

Последна глътка, време за поанта.  
Човъркам злоби, влюбвам се епично.  
Безсмъртието е душевна панта,  
пресипнала от “искрено и лично”.



И пуша, пуша.  
Още помня дядо  
как къса филтрите...  
Съблича се зората  
в окото на циклоп след мазо-садо.  
Бутилката подпира ми главата.

Божествено е.  
И е демонично.  
Позната истина държи ме в сянка.  
А утрото вали егоистично,  
разпръсва шарената ми седянка.

Безплоден труд съвсем не бил напразен?  
Последен план не значел точно пъклен!  
Поет с талант бил винаги намразван?!?  
– Душата ми е без активен въглен!

## **Възможната любов от автобуса**

Тя седна срещу мене в автобуса.  
Петнадесетгодишна горе-долу.  
Умът ми, очарован, мисъл пусна:  
“В очите ѝ наднича младост гола.”

Без капка еротичност я обхождах.  
Без капка, а ми беше неудобно.  
Почувствах кожата ѝ как опложда  
усещанията ми старомодни.

Уж гледах през прозореца, а виждах  
брадясалото свое отражение.  
Нощта навън безпаметно засищаше  
гледа си вечен за проникновение.

Аз просто исках само да я гледам,  
изгриващ в смисъла на тази свежест,  
прибирайки се с автобус последен  
и изоставяйки ненужна тежест.

И ето че я гледам все по-дръзко.  
Все по-далече от познати спирки.  
Неона в автобуса светна лъскаво,  
преди зад мене някой да изсвирка:

“Я ка̀жи зеле! Супер яка снимка!”  
Последва пубертетен смях момчешки  
(Мобилният му беше стара кримка,  
но малкият бе цар, а аз бях пешка.).

Тя се усмихна с топла непринуденост.  
И беше ù забавно, че я снимаха.  
Аз се огледах през прозореца събудено.  
Звездите ми намигаха и кимаха.

Спирачки. Чужда спирка. И след труса  
най-заговорнически ме поглежда  
възможната любов от автобуса.  
Пеша си тръгвам. С много лека тежест.

## **Джаз в Пловдив**

Луната – синкав полутон,  
мажорът – синьо ехо.  
Нощта – неверен камертон,  
като герой на Чехов.

Марица – разпилян кибрит,  
естрадата подпали.  
На ход е дамският гамбит,  
преградите се свалят.

Едно пежо реве с криле,  
Икар измайстори го.  
Испанки спъват се – оле!  
“Подай ръка, амиго...”

Туб-таба-диба, дуба-да!  
Роялни фойерверки.  
Прозява се след сън градът  
и взема грешни мерки.

Тепетата обръщат гръб  
и тръгват на разходка,  
а музикантите са кът  
като онази котка.

Горещ е покривът в нощта,  
ерзац на ламарина  
(ледът дрънчи от любовта).  
В стомаха свири джинът.

## **Светлосянка**

Ледът се спуска в чашата  
като сърце на птица.

И жаждата се самоутоли.

Без да отпием,  
без да преглътнем,  
без гълъбът небето да снесе.

## Пред огнището

Като погледна в “навътре”-то,  
виждам вулкана – варосан е  
(спретнат – чистачът в комина му).

За да напиша приказка,  
детският вик е музика.  
В ла минор ронят се рифове.

Само да глътна нищото,  
живва искрата попарена.  
Давам година за този миг.

Кратер е,  
кратер е думата.  
Някой ден – някой бог знае я.  
Великденче лази подъбиче.

## Споделено

Тази вечер нищо няма да напиша.  
Ей така ще си седя, ще съзерцавам.  
Ще оставя листа бял да си подиша,  
а изписаният – нека ме прощава.

Сипвам чаша вино – бяло като листа,  
охладено като мраморно ковчеже,  
във което дните ми като мъниста  
предстоят, неподозирани от свежест.

Тихо пускам музика, но не любима  
(някой ден любима може да ми стане).  
Има цъфнал кактус в моята градина,  
който ми припомня за едно имане.



То не е в градината, а вътре в мене.  
И се вглеждам надълбоко във душата.  
Тя се радва, тя боли. Не спи – простенва.  
Тя обича и небето, и земята.

Тя обича много да стои на припек,  
но през зимата. През лятото обича,  
дъжд прохладен през нощта като се сипе,  
гола през прозорците си да наднича...

Нищо тази вечер няма да напиша.  
Само ще стоя и ще я съзерцавам.  
Но, приятели, не – празен лист не диша.  
Пак написах нещо. И не съжалявам.

## Sweet dreams, my son!

*На Ясен*

Good morning, рицарю! Довърши ли  
закуската?  
Английският върви ли? Две плюс две?  
Май вчера я изпрахме блузката.  
Усмиваш ме, та чак ми се реве.  
За драскотината, която ти направих.  
Замахнах с “меча”, а не ме видя.  
Но по-добре баща ти рана да остави,  
отколкото да не остави в теб следа.  
Тепетата са още стари бастиони  
в очите ти (Очите ти са хубав филм.  
Цветът им – на дървета и сезони,  
в които дълго силен дъжд съм пил.).  
Good afternoon изричаш колебливо.  
Целувам те наум – горещо. И без грим.  
Отвъд душите ни е някак мълчаливо.  
Над твоята се спуска нежен херувим.  
Good night, my son! Обичам те и аз.  
Растеш, растеш, но още си ми лек.  
Заспивай, сине.

Вън  
за сън  
настана час!  
Не, моят е далеч.  
Да мине първо някой век.

Sweep on your dreams.  
Remember? Sweep – swept – swept.  
Good night, my knight!  
The dreams are not forbidden. Yet.

## Предколедно

Младите  
пристигнаха  
в селото.

Дойдоха  
от много далече.  
Напряко –  
през декемврийската мъгла,  
и донесоха със себе си  
празни буркани (без капачки),  
напарфюмирани пуловери  
и много, много работа по прасето.

Детски плач. Глъчка.  
Нелепи вицове. Късно ставане сутрин,  
“още кафе ще ни трябва”.

*“...от празнотата  
се ражда наситата  
и издъхва  
за ден  
в празнота...”*

Младите отнесоха със себе си  
кървав багажник,  
“до скоро”,  
облекчение  
и планове за другата седмица.

Оставиха след себе си  
бели фасове по черната пръст,  
превъзбуда,  
“чао, дядо и бабо”,  
още три дни работа по прасето...

И едно малко плюшено драконче,  
да отключи сълзите на старите.

## Прощално

*В памет на Христо Церовски*

Този малък театър отдавна е пуст.  
В него никой отдавна актьорски не плаче.  
Никой в този театър не е бил Исус,  
някой кръста му мъкне все още обаче.

От театъра малък с кръчмарски обков  
тръгват малки актрисите, страшно спасени  
от усмивки, надежди, голяма любов  
и усещане, че са добре осветени.

В този малък театър с кулиси от прах  
и актьорите блъскат се, странно спешени,  
да запазят първичния сигурен страх  
от един режисьор с нерешими проблеми.

Този мижав театър е бивш Колизеум  
на Ахил и на Дон Кихот. Потни сражения  
импотентно музеят се днес пред музеите  
и нелепо звучат в него сто откровения.

Колко рокли и роли дълбаха по сцената,  
колко пъти от гроба надигна се Чехов  
и си тръгна усмихнат. Крещят мизансцени  
и витаят зад дъното намеци брехтовски.

Мой мъничък театър, отдавна си пуст.  
Никой нито се смее в теб, нито пък плаче.  
Никой в тебе, театре, не е бил Исус,  
но пък среден пръст всеки надига днес –  
грачейки.

## От календара на майте

Хайде

(фю фю псу).

Отива човекът.

Оня, с торбичката.

Крачка след котката – улично.

Свири на ситите славеи  
откъм балкона (предутринно).

И си купува от същото.

Още не се е завърнал –  
помни, че пак е забравил.

Същото, същото. Ето, човекът се връща.

Оня, с торбичката.

Оня, с последното копие.

И им приглася на птиците:

фю фю псу

жадни са

да се присмиват

двете жени върху люлките:

фу, псю... Фю



(слънцето  
да  
ослепее).

Ротюн дървесна смола –  
хайде, човекът е тръгнал.

## **Не, не е тъжен**

Сухи отблясъци.

Втренчен и сгънат.

И вцепенен (че “застинал” е слабо).

Изневиделица.

Смазан. Сащисан.

И разнебитен. Втрещен е.

Простете му.

Глътнат.

Продънено слънцето – в блатото.

Бледолилав отразява се (още).

Не, не ругае.

Псувня непорядъчна.

Не светотатство –

кошунство е (хора сте).

Не, не обича. Не.  
Той обожава.  
Мъртъв не е, а немъртъв.  
И бременен.  
Храчи въпрос на “нагласа и време”.  
Друг е ядосан.  
Той просто е бесен.

Явно не е,  
а е очеизвадно.  
Формата зъби се  
за съдържание.  
Няма кръст – глупости!  
Има разпятие.  
Или живот. Но накриво е станал.

## Формула на безкрайността

Дали  
не беше  
предказуем този  
напръстник от светлина?  
Сред ябълки – сбогувания с нищото,  
до облаците (алергичен залез  
на разсъмване). О, да!  
Очаквам го.  
Не-до-обяздено небе – от младостта,  
в която съм решил да го преснимам,  
до она почерк, в който то решило  
да ме снесе (в синьото?).  
И всичко  
е  
за  
да  
ми  
го  
припомните, приятели,  
ръждив. И броеничен  
е мигът; полека  
го събирам –  
сам съм.

Забравям ви откъслечно  
– да ме посрещнете  
с откос и дъжд.

И всичко.



## **Усилие**

Дъждът изми прозорците,  
посрещна слънцето  
и половината листа  
надникнаха навън.

А аз се чудя как да заваля  
за другата,  
която гледа ме отвътре.

## Прозрение

Прозрачен съм след бѝлото.

По дясната ми длан –  
червени зрителни измами.

По лявата – и повече.  
Какво вали?

Прозрачно ми е. Ако някой иска да ме види,  
да слезе. Тук съм.



**Още три  
неподелими  
ТИШИНИ**

Тиха капка  
по ствола  
на чаша.  
На ръба  
съм  
—  
нека  
се стека.

§ § §

Изкачвам се към теб –  
стъпвам по думите.

Заминавам си –  
слизам по  
тихото.

§ § §

Проглушавам тишината  
с мълчание, за да  
рукне мостът  
помежду  
ни.